

Sæffner: Jeg tror det rigtigt allerede nu ved denne Behandling ganske kortelig at udtale, hvorledes jeg for Diebliffet stiller mig til det foreliggende Lovforslag. Jeg kan i det Væsentlige tiltræde de Udtalelser, vi hørte fra den høitæredede Indenrigsminister med Hensyn til det Baneanlæg, som ved Behandlingen i det andet Thing er bragt ind i Loven; jeg har ganske den samme Anskuelse som han, at det er urigtigt, at vi i Loven fremkomme med Bestemmelser om Bygning af Jernbaner, for hvilke der ikke har viist sig at være en bestemt Trang tilstede. Jeg skulde saaledes kunne være enig med den ærede Minister og være villig til at være ham behjælpelig med at faae denne Bestemmelse udaf Lovforslaget, hoortil jeg endnu har en anden Beveeggrund i den af den ærede Minister paapegede Bestemmelse om Salg af Dele af Dyrehaven, hvilken Bestemmelse forekommer mig heller ikke bør tages paa den Maade, som den er bleven taget her i det foreliggende Forslag; men det, som gjør det noget vanskeligt for mig at støtte den ærede Minister i hans Bestræbelser i denne Retning, er netop det, som blev fremhævet af den ærede sidste Laler, nemlig Bestemmelsen i § 1, hvor det hedder at der skal gives det sjællandske Jernbaneselskab Eneret paa Anlæg og Drift af en Jernbane fra den østlige Del af Kjøbenhavn til Sællerup eller et Punkt paa Nordbanen mellem Kjøbenhavn og Sællerup med eller uden et Spor til Kjøbenhavns Havn og med eller uden Forbindelsesbaner til andre Havne ved Drosund. Det er ganske vist, saaledes som det blev fremhævet af den ærede sidste Laler, at naar en saadan Concession blev given, saa vilde saa godt som enhver Udfigt til Anlægget af en Bane fra Kjøbenhavn til Hørsholm være afflaaren; men det anser jeg for at være uheldigt. Det er muligt, at Hørsholmbanen ikke har den store Betydning, som der af Mange tillægges den; men paa den anden Side kan man paa ingen Maade paafaa, at den er betydningløs hverken for Kjøbenhavn eller for de betydelige Sanddistrikter et Par Mil fra Hovedstaden, og efter min Mening bør man derfor med Varsomhed træffe Bestemmelser, som kunne hindre en saadan Banes Anlæg engang i Tiden. At Anlægget af en Jernbane fra Kjøbenhavn til Hørsholm, selv om denne Bane skulde blive ført gennem Dyrehaven, skulde staa i Strid med den Eneret, der er given det sjællandske Jernbaneselskab paa Anlæg af en Bane fra Kjøbenhavn til Helsingør med Sidebane til Dyrehaven, er jeg ikke istand til at indse. Paa den Maade vilde den

Eneret, der er given det sjællandske Jernbaneselskab, jo kunne forhindre mange flere Jernbaneanlæg. Det Samme blev gjort gjældende, da der var Spørgsmaal om Anlæg af en Jernbane fra Kjøbenhavn over Frederiksbund og Holbæk til Kallundborg; men denne Anskuelse blev tilstrækkelig imødegaaet, og hvis jeg ikke huffer fejl, formentlig ogsaa den daværende Indenrigsminister, at et saadant Baneanlæg ingenlunde vilde være i Strid med det sjællandske Jernbaneselskabs Rettigheder; at den her omhandlede Bane Hørsholmsbanen, bliver meget kortere end Banen til Kallundborg, synes mig ikke at kunne være en afgjørende Grund til at betragte Netspørgsmaalet paa en anden Maade. — Kun dette vil jeg tillade mig at udtale her ved Sagens 1ste Behandling.

Indenrigsministeren (Lobjesen): Da saavel den ærede sidste Laler som det ærede Medlem, der havde Ordet før ham (Hassel), have udtalt sig angaaende det reiste Eneretsspørgsmaal, saa skal jeg tillade mig at sige, at jeg erkjender, at, naar det sjællandske Jernbaneselskab anlægger en Bane fra den østlige Del af Kjøbenhavn til et Punkt paa Nordbanen, saa ere Udfigterne ikke meget store for, at man skulde kunne føre nogen anden Bane ud fra den østlige Del af Kjøbenhavn. Derjom et privat Selskab havde villet føre en Bane fra Kjøbenhavns østlige Del Vest om Dyrehaven, saaledes som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Bloug) nævnte, nemlig over Lundtofte og Nerum til Hørsholm, saa vilde der ganske vist ikke nogensinde fra Indenrigsministeriets Side være blevet reist nogen Indvending derimod. Havde man i sin Tid begjæret Concession paa et saadant Anlæg, saa tvivler jeg ikke paa, at Indenrigsministeriet havde støttet et saadant Ønske; men Ønsket om Concession var netop modtværet ved, at, naar man kunde komme til at gaa til Dyrehaven med sin Bane, saa vilde man derved kunde faae en Trafik, som kunde gjøre, at Banen i det Hele kunde betale sig. Nu holder jeg ubetinget ved den Fortolkning af Loven af 19de Februar 1861 § 1, at der er givet det sjællandske Jernbaneselskab Eneret til at anlægge en Bane til Dyrehaven, og jeg vilde derfor ikke nogensinde antse det for at være stemmende med denne Lov, om der blev givet noget andet Selskab Tilladelse til at føre en Bane fra Kjøbenhavn til Dyrehaven. En ganske anden Sag er det, om man, som engang tidligere paatænkt, vilde føre en Bane fra Kjøbenhavn nordpaa og derpaa